

Pirmas skyrius

Įsimintina diena

Ponia Braun nustebusi žvelgė į Pedingtoną.

– Haroldas Praisas nori, kad būtum prižiūrėtoju per jo vestuves? – pakartėjo ji. – Nejaugi?

Pedingtonas linktelėjo.

– Neseniai buvau jį sutikęs turguje, – paaiškino meškiukas. – Be to, Praisas sakė jums paskambinsias.

Ponia Braun susižvalgė su kitais šeimos nariais, susirinkusiais draugėn išklaudyti Pedingtono naujienų.

Jaunuolis Haroldas Praisas dirbo prie uogienių prekystalio didelėje bakalėjos parduotuvėje Porto-

belo gatvėje. Braunai su susidomėjimu stebėjo iš esmės Pedingtono nulemtus įvykius, paskatinusius jaunuolį tuoktis su Diedre Flint – panele, plušančia prie gretimo lašinių ir kiaušinių prekystalio.

Viskas prasidėjo prieš kelis mėnesius, kai meškiukas pridėjo savo leteną prie vietinio teatro festivalio, kur panelė Flint buvo gavusi pagrindinį vaidmenį pono Praisio pjesėje.

Tą vakarą daug kasėjo nekaip, bet ponas Praisas vėliau tvirtino, kad Pedingtonas anaipol neišskyrė jų, veikiau priešingai – juodu su panele Flint tik dar labiau suartėjo. Kad ir kaip ten būtų buvę, netrukus pora paskelbė apie sužadėtuves.

Iš esmės dėl to, kad Pedingtonas nemažai prisidėjo prie meilės istorijos, taip pat dėl daugybės marmelado užsakymų, kuriuos jis pateikė ponui Praisui per ne vienus metus, visa Braunų šeimyna buvo pakviesta į vestuves, bet niekas iš jų net slapta nebuvo pasvajojęs, kad Pedingtonas galėtų tapti prižiūrėtoju.

Kol visi tylomis apmąstė ką išgirde, meškiukas iškėlė mažą blizgantį metalinį daiktą.

– Ponas Praisas davė man savo buto raktą, – rimtai pranešė jis. – Jis nori, kad pakeliui į bažnyčią paimčiau svečių sąrašą.

– Na, atrodo, visai gera mintis, – atsiliepė ponias Braun stengdamasi parodyti kuo daugiau entuziazmo. – Kartojasi viena tokia istorija.

– Pamenu, kas tąkart nutiko, – sumurmėjo ponas Braunas. – Viliuosi, dabar taip nesibaigs.

– Galiausiai viskas susiklostė gerai, – paskubomis sušneko ponias Braun, kai Pedingtonas visus griežtai nužvelgė. – Haroldo pjesė *laimėjo* pirmąją vietą ir jis labai džiaugėsi meškiuko pagalba, nes už garso efektus atsakingas žmogus nepasirodė.

– Ponia Braun, regis, jis vėl liko nuviltas, – nuoširdžiai tarė Pedingtonas. – Nes nėra kam prižiūrėti, kad per ceremoniją visi sėdėtų tyliai.

– Kad visi sėdėtų tyliai? – pakartėjo Džonatanas.

Pedingtono mintis kartais būdavo sunkoka sekti, šįsyk taip pat.

– Neabejoju, kad meškiukui seksis taip pat gerai, kaip ir bet kuriam kitam, jei tik susikaups, – vylėsi ponias Berd, Braunų namų tvarkytoja, kai Pedingtonas visus apstulbino pranešdamas, kad ruošiasi tokia ypatinga proga išsimaudyti, ir pradingo viršuje. – Jokių abejonių. Juk tereikia ištiesti leteną ir palydėti žmones į jų vietas bažnyčioje.

– Na, turėdamas omeny, kaip paprastai atrodo Pedingtono letenos, – išiterpė ponas Braunas, – savo vietą susirasiu pats.

– Tėti, bet jis gi *maudosi* vonioje, – priminė Džudė. – Ką tik taip sakė.

– Gal ir maudosi, – sutiko paniuręs ponas Braunas. – Bet jam pirma reikia pasiekti bažnyčią. Iki tol gali nutikti visko.

– Ak! – staiga sušuko Džonatanas. – Įtariu, jis mano, kad būti prižiūrėtoju reiškia palaikyti tvarką.

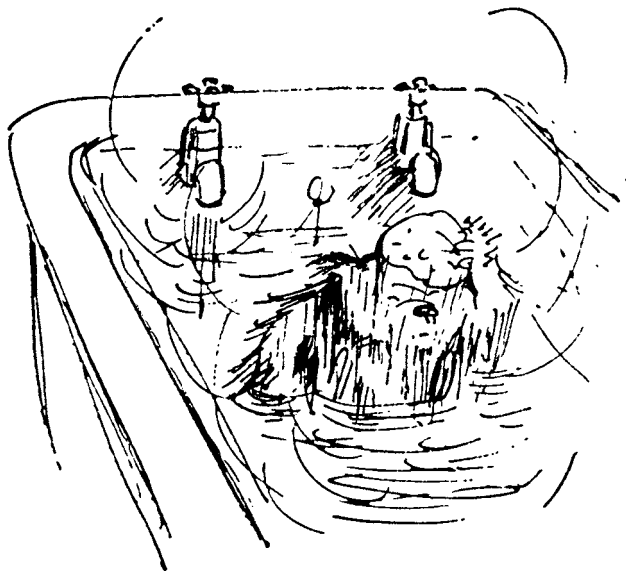
– O varge, – pratarė ponia Braun, supratusi, ką norėjo pasakyti Džonatanas. – Tikiuosi, jis nelieps Diedrei patylėti, kai ji atsakinės. Žinote, kokio ji karšto būdo, o juk bus susijaudinusi.

Viską apsvarsčiusi ponia Braun atrodė nebe tokia patenkinta, tačiau tą akimirką jos mintis nutraukė čaižus telefono skambutis.

– Tai Haroldas Praisas, – šnipštelėjo ji, delnu pridengusi ragelį. – Jis nori žinoti, ar viskas gerai. Ką pasakyti?

Ponas Braunas pažvelgė į lubas, mat virš galvos pasigirdo bėgančio vandens garsas.

– Svarbiausia, nesakykim „ne“, – atsakė jis. – Tam netinkamas metas. Kalboms nebus galo, jei Peding-

tonas sužinos veltui maudęsis. Tuo labiau kad pats taip nutarė.

– Vis dėlto, – toliau kalbėjo jis, greitai braukydamas per savo kostiumą drabužių šepečiu, – nuojauta man kužda, kad tai tikrai ne geriausias būdas pradėti santuokinį gyvenimą. Vargu ar norėčiau, kad meškiukas taptų prižiūrėtoju mano vestuvėse... net jei man jau būtų tekę nusivilti.

Ponas Braunus ir šiaip per daug nesižavėjo vestuvėmis, o kadangi prie šios ceremonijos leteną pridėti ketino Pedingtonas, nieko gero nesitikėjo.

Vis dėlto net ponas Braunas dienai bėgant pamažu aprimo, nes Pedingtono elgesys atrodė nepriekaištingas.

Kai jie atvyko į bažnyčią, meškiukas, atidžiai žiūrėdamas į ilgą ir svarbų pavardžių sąrašą, tikrino kvietimus ir atskirdavo nuotakos draugus nuo jaunikio draugų. Pedingtono lydimi prie paskirtų vietų, Braunai negalėjo nepastebėti, kaip švariai ir tvarkingai jis atrodo. Iššukuotas kailis blizgėjo, o ūsai spindėjo taip, kad net nustelbė didelį baltą gvazdiką, pririštą pakaklėje.

Braunai galėjo priekaištauti tik dėl to, kad meškiukas į šį darbą žiūrėjo pernelyg rimtai. Ankstesnis Džonatano spėjimas pasitvirtino su kaupu: vos tik kas prasižiodavo, tuoj iškėlęs leteną atskubėdavo Pedingtonas ir griežtai nužvelgdavo triukšmadarį. Žiūrėti įdėmiai ir griežtai jis buvo išmokęs iš savo tetos Liusės iš Gūdžiojo Peru, ir neilgai trukus bažnyčioje jau buvo galima išgirsti skrendant musę.

Net vikaras atrodė gerokai nustebęs, kai išvydo savo bendruomenę taip dėmesingai nusiteikusią.

– Nesumoju, kaip dabar ką nors paaiškinti, – sušnabždėjo ponas Braunas. – Sunkoka, kai neleidžiama nieko pasakyti.

Kiti tik pritariamai linktelėjo, nes tuo metu Pedingtonas, paskutinį kartą atidžiai patikrinęs svečių sąrašą ir įsitikinęs, kad visi atvyko, patogiai įsitaisė artimiausiame klaupte, nusiteikęs peržiūrėti programą ir pasimėgauti ceremonija.

Netrukus svečių dėmesys nukrypo prie kitų reikalų, nes pasirodė ponas Praisas su savo vyriausiuoju pabroliu ir atsistojo priekyje.

Jie abu atrodė neįprastai susijaudinę, net turint omeny, kokių jausmų antplūdį tenka patirti vestuvių dieną. Negana to, ponas Praisas nuolat šokinėjo aukštyn ir žemyn tarytum žaislas su spyruokle. Jis, regis, norėjo pasikalbėti su Pedingtonu, bet kai tik atsisukęs praverdavo burną, meškiukas tvirtai pri-glausdavo leteną prie lūpų.

– Nepamenu, kad Haroldas būtų turėjęs tokį ner-
vinį tiką, – nuogaštaudama sušnibždėjo ponia Braun.

– Spėju, tai dėl žiedo, – kuždomis atsiliepė Džudė ir pranešė naujienas, nugirstas iš priekyje sėdinčių svečių. – Jie turės panaudoti žalvarinį pono Praisio miegamojo užuolaidų žiedą. Matyt, tikrasis pradingo.

– Pradingo! – net šūktelėjo ponia Braun. Tą aki-
mirką ji pamiršo, kad Pedingtonas gretimame klaupte, bet dabar jau radosi kitų rūpesčių, nes ši nauja

žinia meškiuką paveikė, matyt, labiau nei ką kitą. Jo ūsai nusviro, veidas staiga įgavo prislėgtą išraišką ir, regis, net gvazdikas ant kaklo nugeibo iš gailėsčio.

– Diedrė neapsidžiaugs tai išgirdusi, – sumurmėjo ponas Braunas. – Nenorėčiau atsidurti jo kailyje!

– Ššš! – sušnypštė ponias Braun. – Štai ir ji!

Braunai nutilo, kai už jų sušiugždėjo šilkas, ir Diedrė tviskančia sniego baltumo suknele tiesiog praplaukė įsikibusi į parankę ponui Flintui.

Vienintelis Pedingtonas žengiant nuotakai neaikčiojo iš susižavėjimo. Dėl jam vienam žinomos priežasties meškiukas ant bažnyčios grindų išitraukė į žūt būtinę kovą. Keletą sykių buvo išvis dingęs iš akiračio, kiekvienąsyk stodamasis vis stipriau alsavo, o jo veidas vis labiau tįso.

Vis dėlto meškiukas dar atrodė linksmas, palyginti su niūria išraiška, kuri pasirodė panelės Flint veide, kai jai kažką pašnibždomis pasakė būsimas vyras.

Iš tiesų netgi atrodė, kad panelė Flint būtų norėjusi viską atšaukti, o kai atėjo laikas ištarti lemtingąjį „taip“, nuotaka šiaip taip pravėrė burną tik po ilgos nemalonios pauzės.

Ceremonijai galop pasibaigus, jiedu su Haroldu nuskubėjo į zakristiją pasirašyti žurnale tarsi vyda-

miesi autobusą, visai nepanėšėdami į žmones, kurie ką tik apsisprendė likusį gyvenimą nugyventi kartu.

– Džiaugiuosi, kad aš ne Haroldas, – tarė ponas Braunas, kai zakristijos durys užsivėrė. – Diedrė atrodė niūri kaip debesis.

– Ššš! – tildyti ją pradėjo ponias Braunas. – Mes nenorime Peding...

Ji ketino pasakyti nenorinti daugiau nieko liūdinti ir kelti painiavos, kad Pedingtonas vėl nesiimtų savo tvarkos prižiūrėtojo pareigų, tačiau apsidairiusi bažnyčioje jo nebeišvydo.

– Štai kur jis! – staiga sušuko Džudė, grįžtelėjusi per petį.

